

متن پرسش

با عرض سلام و خدا قوت: پیدا کردن معلوم زنده ۱. بعد از بالغ شدن نطفه بسته شده، فطرت انسان اقتضای بر تعامل دارد، اصلاً یدالله مع الجماعت است، انسان نمی‌تواند بدون تعامل اجتماعی رشد کند، اصلاً معنایی ندارد. اولین ارتباط اجتماعی یک انسان با جنس مرد، پدر اوست و با جنس محبت و لطافت که تعبیر اعم آن زن است، مادر اوست. ۲. اینجاست که نقش پدر و مادر بیش از پیش رنگ می‌گیرد و شخصیت اجتماعی فرزند شکل می‌گیرد. ۳. فضای مدرسه و دانشگاه جدای از اینکه فضای آموزشی هستند، اولین و بزرگ‌ترین و مهم‌ترین محل شکلی‌گیری انسانیت انسان و شخصیت و تفکرات اوست. ۴. در همین حال و هوای رشد نوجوان در دنیای امروزی که در هیچ عنوان قابل قیاس با انسان‌های دیرین ندارد و در جستجوی خود در بستری فراتر از آنچه که هست هست، فضای مجازی را می‌جوید و خود را در جای جای جهان حاضر می‌بیند. طبیعتاً تا حدودی می‌تواند خود را آرم کند. ۵. تولد بدون فرهنگ فرزند، تحصیل بدون فرهنگ انسان و در نهایت فعالیت در جامعه و بستر بدون فرهنگ یا به بیان بهتر کج فرهنگ، که دشمن تمام توان ازلی و ابدی اش فرهنگ بوده، مطمئناً وی را با پوچی روبروی می‌کند. توضیح اضافه است اما خوب است برای تکمیل نوشته اشاره ای شود؛ مستحضرید که کشور های غرب زده به چه شکلی تشنه حقیقت از فضای مذهبی حوزه های علمیه هستند، البته دین را به عنوان یک مجموعه احکام مذهبی و به طور کلی دین را یک حضور مذهبی نمی‌بینند، البته منافاتی ندارد این عرض بنده با اینکه فعالیت های مذهبی نیز انجام بدهند، عرض بنده اینجاست که تشنه حقیقت اند و در رسیدن به مقصود حاضر به انجام احکام مذهبی نیز می‌شوند. ۶. در فضای انقلاب اسلامی بعد از این همه تاکید سرداران این انقلاب، هنوز فرهنگ از همیشه زخمی تر و خسته تر است. نوجوان ما، جوان ما، یا راحت تر بیان کنم خوده بنده پس از تلاش های فراوان در پی جستجوی خود پناه آوردم به دین که آن هم متاسفانه در جمهوری اسلامی جز حوزه های علمیه، آن هم به صورت ضعیف در مکانی دیگر قابل جستجو نیست یا به بیان بهتر نقطه شروع دیگری نیست. ۷. حالا من هستم و یک خدای ساختگی به ظاهر زیبا در حوزه علمیه!!! با تنها هدفی که شهید عزیز، بهشتی فرمودند: ما به دنیا آمده ایم برای تلاش پر نبرد و پر رنج در راه تکامل خویش و انسانیت.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: حوزه به عنوان بستری است که پس از طی مقدمات مثل آموزش ادبیات

عرب، می‌تواند زمینه‌ای باشد برای انس با معارف عالیہ قرآنی و روایی و انسان‌شناسی. پس از این‌که انسان تا حدّی در این موارد توانا شد خداوند میدان حضور ما را برای ارتباط بیشتر با انسان‌ها در موقعیت‌های مختلف فراهم می‌کند. هنر ما در این‌جا خواهد بود که بتوانیم با درک انسان‌ها و احترام به انتخاب‌های آن‌ها، آن‌ها را متوجه حقایق و معارف الهی بکنیم. موفق باشید